



CRYSTAL
SMITH



KRVAVEC

NAJMOCNEJŠIE KÚZLA
SI VYŽADUJÚ
NAJVÄČŠIE OBETY



COOL
BOO

KRVAVEC

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk



CRYSTAL SMITH
KRVAVEC – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

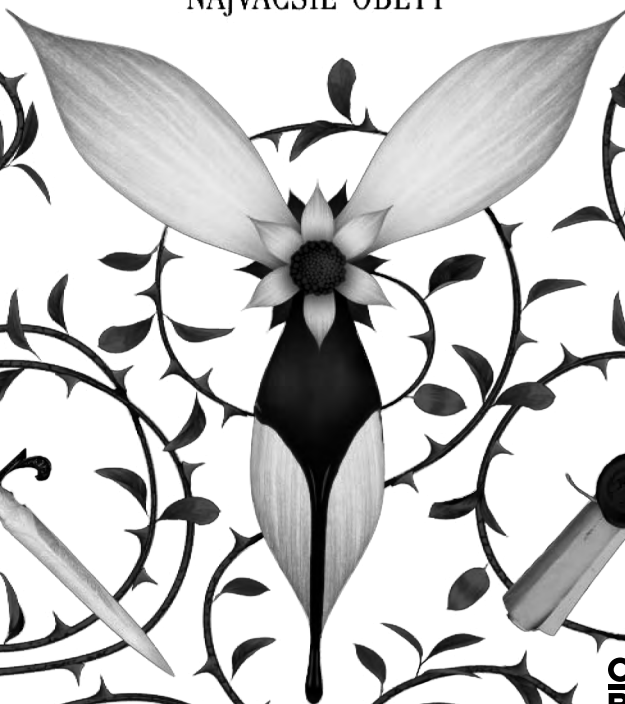
ALBATROS  **MEDIA**



CRYSTAL
SMITH

KRVAVEC

NAJMOCNEJŠIE KÚZLA
SI VYŽADUJÚ
NAJVÄČŠIE OBETY



COO
BOO 

Rukopis prekladu tohto diela vznikol s finančnou podporou Literárneho fondu.

Copyright © 2019 by Crystal Smith

Cover illustrations © Guitar Studio; Steve Collender; Flaffy; Pamela Toledo;

Moolkum; Luuuusa; Roman Sigaev/Shutterstock.com

Translation © Veronika Lašová, 2020

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1522-5

ISBN e-knihy 978-80-566-1555-3

Venujem Jamisonovi a Lincolnovi.
Hádajte čo! Ste nejlepší.

A Keatonovi –
lúbim ťa.

mesto

Achšev

Corvalisovo sídlo

veža

zámok

hlavné námestie

Križel
a krčah

Ebenový les

Nihil Nunc Salvet Te





vchod do podzemia

Pohrebisko nezvestných

Aureliina chatrč

Katin dom

Sahlmina apatieka



PRVÁ ČASŤ
RENALT



Sibenicu postavili v tieni veže s hodinami. Jednak preto, aby divákom pri sledovaní popráv nesvietilo do očí ostré slnko, a jednak preto, aby Tribunál vykonal ortieľ smrti vždy v presne stanovenom čase. Jeho členovia sa riadili heslom: *Poriadok vo všetkom*.

Pritiahla som si plášť tesnejšie k brade a so sklonenou hlavou som vykročila na námestie pod vežou, kam sa už zbíahal zvedavý zástup. Bolo chladné ráno. Z úst mi vychádzali nadýchané obláčiky pary a rozplývali sa v hmle. Spod kapucne som sa opatrne obzrela napravo i naľavo.

„Pekný deň na vešanie,“ prehodil vedľa mňa konverzačným tónom nejaký muž.

Rýchlo som odvrátila hlavu. Nepozrela som sa mu do tváre zo strachu, že zbadá moje oči. Nestávalo sa často, že by niekoho označili za bosorku pre takú banálnosť, ako je farba očí, ale už som o tom počula.

V dave zašumelo. Po schodoch na popravisko už stráže viedli dve ženy. Obidve obvinili z bosoráctva. Prvej sa spútané ruky tak chveli, že cengot reťazí doľahol až ku mne, hoci som sa držala v zadných radoch. Druhá, dievčina so smutnou tvárou a zhrbenými plecami, pôsobila úplne vyrovnane. Obe mali oblečené staré handry a na sinavých líkach a v zlepených vlasoch sa im belelo zaschnuté blato. Pravdepodobne ich väznili a mučili

hladom dovtedy, kým nevyzerali dostatočne zdívene a zúfalo. Bola to dômyselná taktika: ak obvinené bosorky pôsobili na ši-benici neľudsky a nepríčetne, nielenže to rozohnalo nedôveru hŕstky počestných divákov, ktorí by mohli spochybňovať postup Tribunálu, ale zároveň to celému predstaveniu dodalo štavu.

Muž, ktorý sa mi prihovoral, pristúpil bližšie. „Vešania sú ohromne zábavné, čo povieš?“

Pokúšala som sa ho ignorovať, ale sklonil sa ku mne a potichu zopakoval: „Čo povieš, *princezná*?“

Vyplašene som sa pozrela do odhodlaných okrových očí, ktoré na tvári dopĺňali zovreté pery a zdvihnuté obočie.

„Kellan!“ zasípala som zlostne. „Čo tu robíš?“

Zaťal zuby. Na vpadnuté medenohnedé líca mu padol tieň. „Keďže ťa mám strážiť, možno by si mi *ty* mohla vysvetliť, čo tu robíš – a tým zodpovieš obe naše otázky.“

„Chcela som ísť von.“

„*Von*? Obzrieť si popravu? Stačilo, poďme domov.“ Načiahol sa, aby ma chytil za lakeť, ale uhla som sa mu.

„Ak ma teraz odvedieš, vyvoláš scénu. To chceš? Upriamiť na mňa pozornosť?“

Kellan skrívil ústa. Keď mal pätnásť rokov, vymenovali ho za nadporučíka pluku kráľovskej gardy a o dva roky neskôr mu pridelili úlohu môjho osobného strážcu. Teraz mal dvadsať. Odvtedy, čo zložil sľub, že ma bude ochraňovať, teda uplynulo už dosť veľa času. Vedel, že nebezpečnejšie než stáť uprostred davu rozzúrených odporcov bosoriek by pre mňa bolo len to, keby ich upozornil na moju prítomnosť. Hoci to robil veľmi nerád, napokon ustúpil. „Aurelia, prečo tu vlastne chceš byť? Nič dobré ti to neprinesie.“

Nenapadla mi rozumná odpoveď, preto som sa odmlčala a začala som sa nervózne pohrávať s náramkom s prívieskami,

ktorý mi zdobil ruku v rukavici. Bol to posledný dar od zosnulého otca. Vždy ma upokojilo, keď som si ho priplala na zápästie, a len čo sa zjavil kat odetý v čiernom a za ním klerik Tribunálu, ktorý vyhlásil, že rozsudok prichádza vyniesť hlavný sudca Toris de Lena, pokojnú myseľ som potrebovala ako soľ.

Torisovo impozantné vystupovanie podčiarkoval naškrobený golier a ťažký čierny habit. Pomaly sa prechádzal po pódiu pred nami, k hrudi si tisol výtlačok Zakladateľovej Knihy príkazov a na tvári mal ukážkový výraz hlbokého žiaľu.

„Bratia a sestry,“ spustil. „Zišli sme sa tu s nesmiernym zármutom v srdciach. Pred nami stoja madam Mabel Lawrencová Doylová a madam Hilda Everettová Gablová. Obe boli obvinené z praktizovania tajomných umení a postavené pred spravodlivý súd, ktorý ich uznal vinnými.“ Okolo krku mu visela ampulka s červenou tekutinou. Zdvihol ju, aby ju všetci dobre videli. „Som hlavný sudca Toris de Lena, nositeľ krvi Zakladateľa, a zvolili ma, aby som viedol dnešný proces.“

„Nerozumiem ti,“ sipel mi Kellan do ucha. „Chceš si niečo dokázať? Že zvládneš stáť uprostred davu nepriateľov? Že sa nebojíš čeliť svojmu strachu?“

Zvraštila som čelo. Naozaj som sa veľmi bála, že ma jedného dňa zatknú, postavia pred súd a verejne popravia, lenže to bol iba jeden čierny kôň v obrovskej stajni nočných môr.

„Môj ľud nie je mojím nepriateľom,“ vyhlásila som odhodlane, hoci zástupy okolo mňa čoraz nástoživejšie udierali pästami do vzduchu a skandovali: „Obesiť! Obesiť!“

Vzápätí som zbadala, ako popred mladšiu ženu – Mabel – preletel priesvitný tieň a pristavil sa pri nej. Chvíľu sa jej krútil okolo nôh a potom zviril opar rannej hmly, kým nenabral jasné kontúry. Aby vytvoril svoju priezračnú podobu, musel z ovzdušia

pohltiť teplo a energiu, preto sa na námestí ešte výraznejšie ochladilo. Bol to duch nejakého chlapca, určite nemal viac ako sedem rokov. Spútanej žene krčovito zovrel sukňu.

Nikto ho neprišiel odohnať. Nikto sa ani len nepozrel jeho smerom. Pravdepodobne som ho videla iba ja. Aj Mabel však cítila, že je tam, a na tvári sa jej zjavil výraz čohosi, čo som nedokázala pomenovať: možno bolesti, možno radosti, možno úľavy.

„Poznám ju,“ zašepkal Kellan. „Jej manžel zo tri razy do roka prechádzal okolo sídla našej rodiny a predával knihy. Vlni zomrel, podľahol tej hroznej horúčke, ktorá vypukla začiatkom zimy. Ak ma pamäť neklame, zahynul aj ich syn.“

Aj ja som Mabel poznala, no nemohla som mu to prezradiť.

Osudná hodina sa priblížila a Toris pomaly dokončoval kvetnatý príhovor. „Teraz budete hovoriť vy,“ oslovil odsúdené, kým im kat cez hlavu prevliekal slučky a sťahoval im ich okolo krku. „Madam Mabel Lawrencová Doylová, spravodlivý Tribunál vás obžaloval a uznal vinnou za šírenie protizákonných textov a za pokus vzkriesiť mŕtvych pomocou mágie a čarov, čo je v rozpore s Knihou príkazov. Mocou, ktorá mi bola zverená krvou Zakladateľa, vás odsudzujem na smrť. Aké sú vaše posledné slová?“

Stuhla som. Napadlo mi, že na mňa namieri ukazovákom alebo vysloví moje meno. Že sa pokúsi vyjednávať o svoj život výmenou za môj.

Namiesto toho však povedala: „V duši mám pokoj. Nič nelutujem.“ A zdvihla tvár k oblohe.

Vtom mi do nosa udrela známa vôňa ruží, hoci v tomto ročnom období ešte nekvitnú. Vedela som, čo to znamená, no keď som sa obzrela napravo aj naľavo, nikde som ju nevidela. Zvestovateľku.

Toris sa obrátil k druhej žene. Chvelo sa jej celé telo. „Hilda Everetová Gablová, spravodlivý Tribunál vás obžaloval a uznal

vinnou za pokus použiť čary s cieľom ublížiť manželke vášho syna, čo je v rozpore s Knihou príkazov. Mocou, ktorá mi bola zverená krvou Zakladateľa, vás odsudzujem na smrť. Aké sú vaše posledné slová?“

„Som nevinná!“ zvolala. „Nič som neurobila! Už som vám povedala, že klame! Oklamala vás!“ Zviazanými roztrasenými rukami ukázala na ženu v prvom rade. „Klamárka! Luhárka! Zaplatíš za to, čo si urobila! Za všetko mi...“

Hodiny odbili celú a zástupom sa rozľahol mocný zvuk zvonu. Toris sklonil hlavu a prehlušil ho slovami: „*Nihil nunc salvet te.*“ *Už tá nič nezachráni.* Potom kývol hlavou na kata a ženám sa pod nohami otvorili padacie dvere. Zdesene som vykrikla a Kellan si pritisol svoju tvár na plece, aby výkrik stlmil.

Zvon zazvonil deväť ráz a stíchol. Nohy obesených sa ešte stále zmietať v smrteľných kľúčoch.

„Neviem, čo si čakala,“ prihovoral sa mi Kellan, tentoraz už vládnejšie. Pokúsil sa ma otočiť, aby ma uchránil od toho hrozného pohľadu, ale vytrhla som sa mu zo zovretia. Hoci mi zvieralo žalúdok, vždy keď som sa dívala na prechod zo života do smrti, potrebovala som sa na to pozerať. Musela som to *vidieť*.

Mabel už znehybnela, no vzduch okolo nej sa mihotal. Je zvláštne sledovať, ako duša opúšťa telo. Vymaní sa zo zničenej schránky ako urodzená dáma z obnoseného pláštá. Hneď ako sa zjavila, zbadala svojho syna a zamierila k nemu. V okamihu, keď sa ho dotkla, zmizli. Z pomedzia života a smrti sa odobrali na druhý svet mimo môjho dohľadu.

Hilda umierala dlhšie. Dusila sa a prskala, oči jej vyliezali z jamiek. Keď napokon naposledy vydýchla, stalo sa niečo ohavné. Duša sa jej zúrivo vytrhla z tela, a keby dokázala vydať zvuk, určite by nenávisťne zrevala. Okamžite sa vrhla na ženu v prvom rade,

kvôli ktorej ju popravili, no ona si to ani nevšimla. Pozornosť venovala ochabnutému mechu kostí, ktorý sa pohojďával na povraze.

„Máte záujem o telo svojej svokry?“ zaujímal sa Toris.

„Nie,“ odvrkla rázne. „Spáľte ho.“ V tej chvíli Hildin príznak nemo vykrikol a nehmotnými nechtami sa neveste zaboril do tváre. Žena zbledla a priložila si ruku na líce. Žeby hnev dodal Hildinej duši toľko energie, že skutočne pocítila jej dotyk?

Neveste som nezávidela. Hilda zrejme naveky zostane na pomedzí života a smrti a bude neúnavne prenasledovať svoju uda-vačku, nehlučne na ňu kričať a vzdych okolo nej zastierať nenávisťou. Už som sa s tým stretla.

„No tak už *pod'*, Aurelia!“ naliehal na mňa Kellan. Bol taký nervózný, že ma neoslovoval titulom, ale menom.

Keď telá odnášali z pódia, dav zbesnel a začal sa bezhlavo tlačiť dopredu. Nieкто do mňa z boku prudko vrazil. Potkla som sa a inštinkatívne vystrela ruky pred seba, aby som stlmila pád na kamennú dlažbu, ale tvrdo som dopadla na zápästie. Aspoň som na zemi nezostala dlho, lebo Kellan ma pohotovo zdvihol na nohy, objal ma okolo pliec, aby ma ochránil, a pretisli sme sa z rozvášneného zástupu.

Chytila som sa za zápästie. „Môj náramok!“ zvolala som, obzrela sa ponad plece a natiahla krk, aby som lepšie videla na miesto, kde som spadla, lenže hustá spleť tiel mi zakrývala výhľad. „Asi sa roztrhol, keď som...“

„Zabudni naň,“ prerušil ma Kellan neobľomne, no zároveň láskavo. Vedel, akú má pre mňa hodnotu. „Už je preč. Musíme ísť.“

Tvrdohlavo som mu vykĺzla zo zovretia a vrátila sa do davu. Pohľadom som horúčkovo prechádzala po kamennej dlažbe, štuchala do ľudí, ktorí ma štuchali, odstrkovala tých, ktorí ma odstrkovali. Dúfala som, že náramok zazriem, ale napokon som

musela uznať, že Kellan mal pravdu: bol preč. Len čo ma znova dostihol, pre istotu ma zovrel tuhšie ako predtým, ale nemusel sa báť: tentoraz som sa mu nemienila vzpierať, lebo vzduch už preťal zvuk píšťal. O niekoľko minút na námestie vpochodujú klerici Tribunálu a zadržia každého, kto nebude prejavovať požadované nadšenie pre vec. V celách Tribunálu sa uvoľnili dve miesta – a tie nikdy nezostávali dlho prázdne.



Neubehla ešte ani hodina a už som stála v lúči svetla, ktoré prúdilo zo strešného okna v predsieni do maminých komnát, a uprene som hľadela na nedokončené šaty z jemnej látky slonovinovej farby s tisíckami ligotavých kryštálikov, v ktorých sa čoskoro budem vydávať. Za sedemnást rokov života som si neobliekla drahší ani prepracovanejší odev. V Renalte Tribunál zasahoval dokonca aj do otázok módy. Oblečenie malo odrážať ideály skromnosti, jednoduchosti a strohosti. Výnimky boli prípustné len pre svadby a pohreby. Honosnými róbami sme sa mohli popýšiť výlučne na udalostiach, ktoré ľuďom nedávali veľa príležitostí zhrešiť.

Šaty mi mama venovala ako svadobný dar. Celé ich šila vlastnoručne.

Prstami som pohladila čipku jedného dokončeného rukáva a žasla som nad jeho kvalitou, no potom som si spomenula, aká nešťastná budem v deň, keď si šaty napokon budem musieť obliecť. Svadba už kloपालa na dvere. Dohodli sme sa, že ju usporiadame na sviatok Beltain, v prvý deň mesiaca kvinta. Delilo nás od nej sotva šesť týždňov a nezadržateľne sa blížila.

S ťažkým povzdychom som vypla hrud' a prešla do ďalšej miestnosti, pripravená na súboj.

Oproti, za stolom, sa nervózne prechádzala mama a s každým nepokojným krokom jej šuchotali sukne. Najstaršia a najdôvernejšia radkyňa našej rodiny, Onal, sedela s vystretým chrbtom v jednom z menej pohodlných kresiel salónika a so starostlivo pestovaným výrazom pohrdania sárkala čaj cez zovreté hnedé pery. Len čo mama začula, že som zatvorila dvere, zdvihla zrak a prevrtala ma modrými očami. Napätie jej razom zmizlo z tváre, ako keď lukostrelec pustí tetivu.

„Aurelia!“ Moje meno vyslovila ako nadávku. Onal si opäť pomaly odpila z čaju.

Strčila som si ruky do vreciek, aby som pôsobila zahanbene a kajúcne, hoci som sa tak vôbec necítila. Celá nepríjemnosť sa však skončí rýchlejšie, ak si mama bude myslieť, že všetko ľutujem.

„Naozaj si dnes ráno išla sama do mesta? Zbláznila si sa?“ Zdvihla kôpku papierov a zamávala mi ňou pred nosom. „Za tento týždeň som dostala už toľko listov! Len za tento týždeň! Pisatelia v nich žiadajú, aby ťa Tribunál predvolal na vypočúvanie. Tam,“ ukázala na ďalší stoh papierov, vysoký približne päť centimetrov, „je zoznam potenciálnych hrozieb na tvoju adresu, ktoré moji informátori zozbierali od začiatku mesiaca. A tu,“ otvorila zásuvku, „nájdeš priam poetické predpovede svojho skonu, ktoré píše kadejakí fanatici a pravidelne nám ich posielajú už od začiatku roka. Jeden ti prečítam, čo povieš? Pozrime sa... Tak. Tento napríklad obsahuje veľmi podrobný návod, ako zistiť, či si bosorka. Stačí ostrý nôž a dôkladne preskúmať vnútornú stranu tvojej pokožky.“

Nemala som to srdce, aby som jej povedala o odseknutej hlave mačiatka, ktorú som si minulý týždeň našla v šatníku spolu s načmáranou ľudovou modlitbou na odohnanie bosoriek, plnou gramatických chýb. Nedokázala som jej povedať ani o červených krížikoch, ktoré mi niekto naškrabal na spodnú stranu

oblúbeného sedla, čo bolo staré zaklínadlo, ktoré malo spôsobiť, že kôň zošalie a zhodí svojho jazdca. Nepotrebovala som, aby mi mama pripomínala, koľko ľudí ma nenávidí. Vedela som to lepšie než ona. „Chcú ma stiahnuť z kože?“ opýtala som sa ľahostajne. „Nič viac?“

„A potom ju spáliť,“ dodala Onal spoza šálky s čajom.

„O týždeň odchádzaš,“ zasipela mama. „Čo keby si sa dovtedy aspoň pokúsila držať v úzadí? Som si istá, že keď sa staneš achlevanskou kráľovnou, budeš si môcť robiť, čo sa ti len zachce. Budeš môcť ísť do mesta a robiť čokoľvek... čo si tam išla robiť dnes.“

„Bola som sa pozrieť na vešanie.“

„Hviezdy na nebi! *Vešanie*? Priam si *koleduješ* o to, aby ti Tribunál išiel po krku! Máme obrovské šťastie, že Toris s nami spolupracuje.“

„Obrovské šťastie,“ zopakovala som sarkasticky. Mama si možno myslí, že Toris, vdovec po jej najmilšej sesternici, je spoľahlivý spojenec koruny, ktorý zvnútra udržuje Tribunál pod kontrolou, ale mňa nikdy nikto nepresvedčí, že si nevychutnával úlohu, ktorú mu pridelili na pódiu šibenice.

„Aurelia...“ oslovila ma a premerala si ma od hlavy po päty. Vedela som, čo vidí: spleť svetlých vlasov a oči, ktoré mali byť modré, ale neboli – mali skôr striebornú farbu. Inak som nevyzerala zle, no pre tieto zvláštne znaky som vytŕčala z davu a pôsobila *čudne*. Navyše sa na mňa Renalťania dívali s nedôverou už len preto, lebo som existovala.

Som prvá renaltská princezná, ktorá sa po takmer dvoch storočiach narodila kráľovskému páru – teda, aspoň prvá, ktorej sa potajomky nezbavili v hodine jej narodenia. Je mojou povinnosťou naplniť mierovú zmluvu, ktorá ukončila stáročnú vojnu medzi naším kráľovstvom a susednou Achlevou, a vydať sa za

následníka achlevanského trónu. Skutočnosť, že za celých stosedesiatšesť rokov sa v kráľovskej rodine nenarodilo dievčaťko, považoval náš ľud za znamenie, že sa nikdy nesmieme spojiť so zvrátenými a s pôžitkáorskými Achlevanmi. Bol to dôkaz našej morálnej nadradenosti. Moje narodenie otriaslo vierou ľudí v monarchiu, presnejšie povedané v kráľa a kráľovnú, ktorí mali tú drzosť splodiť dcéru a ešte si ju aj nechať.

Niekedy s nimi súhlasím.

Napäté ticho náhle prerušilo zaklopanie na dvere. Mama zvolala: „Privedte ho, sir Greythorne!“

Prvý vošiel Kellan, zbežne sa porozhliadol po miestnosti, potom sa otočil a na niekoho kývol.

Spoza neho vyšiel muž v zamatovom odeve, tmavomodrom ako nočná obloha. Na prsiach sa mu vynímala zlatá šerpa upevnená brošňou v tvare trojčípeho uzla, v uchu sa mu ligotala elegantná rubínová náušnica a na prste mu žiaril strieborný pečatný prsteň s krkavcom s rozťahnutými krídlami. Mal lesklé husté čierne vlasy, a hoci už nebol najmladší, nezbadala som medzi nimi ani jeden sivý pramienok. Prekvapilo ma, že hýri toľkými farbami. Vyzeral ako osamelé vitrážové okno vo svete plnom ponurých olovených skiel.

Bol Achlevan.

2

Mama natiahla krk, aby videla za Kellana. „Nikto vás nesledoval?“

„Nie.“

„A čo stráže na nádvorí?“

„Poslal som ich preč. Ďalšia hliadka príde zhruba o hodinu,“ informoval ju Kellan.

„A stráže pred komnatami?“

„O tie sme sa postarali.“

Mama mi predstavila elegantného cudzinca. „Aurelia, toto je lord Simon Silvis. Švager achlevanského kráľa Domhnalla a strýko achlevanského princa Valentina. Vitajte, lord Simon, je nám ctou.“ Pobožkala ho na líca.

Od rozpakov som očervenela a odvrátila som hlavu, akoby ma náhle zaujali sklenené bobuľky hrozna a hodvábne listy na podstavci neďalekého svietnika.

„Ahoj, Aurelia,“ pozdravil sa mi. „Rád ťa opäť vidím.“

„Opäť?“

„Naposledy si bola ešte bábätko. Celkom maličké. Sotva som však zazrel tvoju tvár, lebo mama ťa za nič na svete nechcela pustiť z náručia.“

„Obávam sa, že odvtedy sa situácia zmenila. Dnes sa nevie dočkať, kedy ma pošle preč.“

„A čuduješ sa?“ zachmúrila sa mama. „Lorda Simona som požiadala, aby ťa sprevádzal na ceste do Achlevy. Pozná najlepšiu trasu. Prevedie ťa cez múr, ktorý obklopuje hlavné mesto, až k Valentinovi.“

Len čo som začula meno svojho budúceho manžela, sklopila som zrak. Okrem hŕstky formálnych, upätých listov, ktoré sme si na nátlak príbuzných vymenili ešte ako deti, som o Valentinovi takmer nič nevedela.

„Si z toho nervózna, však? Myslím zo svadby,“ postrehol Simon.

Zaplavila som ho spŕškou otázok, ktoré sa mi nezadržateľne vyvalili z úst. „Je naozaj chorý? Pripútaný na lôžko a poloslepý? Skutočne prišla jeho mama o rozum, keď sa oňho pokúšala starať?“ Svoje slová som olutovala, hneď ako som ich vyslovila, a rýchlo som sa ich pokúsila vziať späť. „Nie, nie. Prepáčte, som netaktná.“

Ak ho aj moje necitlivé otázky vyviedli z miery, vôbec to nedal najavo. „Princa veľmi dobre poznám,“ odvetil opatrne. „Od jeho narodenia som s ním strávil veľa času. Vysoko si ho vážim a mám ho rád ako vlastného syna. Valentin nemá ľahký život, to je pravda. Je však čestný a usilovný. Vyniká toľkými dobrými vlastnosťami, že jeho neduhy sotva postrehneš. Bude ti dobrým manželom a jedného dňa aj dobrým kráľom.“

„Takže nie je chorý? Bláznivý ako jeho matka...“

Zachmúril sa. „Moja sestra mala ťažký život a predčasne nás opustila, no rozhodne nebola bláznivá. Uisťujem ťa, že jej syn je ctihodný človek. A obavy, ktoré ti zožierajú vnútro... Nech ťa neprekvapí, keď zistíš, že ich pociťuje aj on. Možno máte spoločného viac, ako sa nazdávaš.“

Moje pochybnosti však nerozptýlil. „Áno, isteže. Viem si predstaviť, aké o mne v Achleve kolujú chýry.“

„Nevedia o tebe nič – okrem toho, ako sa voláš a že sa staneš ich kráľovnou.“

„Nemyslia si, že som bosorka?“

„Bosorka?“ Tvár mu zbledla. „Vy Renalťania ste takí poverčiví... Na jednej strane tvrdíte, že uctieвате Empyreu, no na druhej strane zatracujete každého, kto oplýva darmi, ktoré mu mohol dať jedine jej Boží duch.“

„Tajomná nečistá moc bosoriek, ktoré používajú animálne rituály a krvavú obeť na komunikáciu s mŕtvymi, je v priamom rozpore s Božím svetlom Empyrej,“ predniesla som.

Simon si ma dlhú chvíľu mlčky premeriaval. „To je citát priamo z Knihy príkazov vášho Zakladateľa?“

„Je pravdivý.“ Už keď som to hovorila, dúfala som, že sa mýlim. Ruky som si pošpinila takým množstvom krvi a mágie, že ak je skutočne pravdivý, som beznádejne odsúdená na večné zatratenie.

Sadol si vedľa mňa a vážne sa naklonil dopredu. „Nie, nie je. Pravdivé je to, že v našom svete existuje moc, ktorá má mnoho podôb a tvárí, ale o tom, či je dobrá alebo zlá, rozhoduje iba úmysel osoby, ktorá ju používa. Pozri sa na mňa. Podľa teba som zlý? Lebo ja praktizujem krvavú mágiu.“

Vrhla som pohľad na jeho dlaň a do očí mi okamžite udreli jazvy, ktoré ju pretínali.

„To stačí,“ povedala mama. „Teraz nemáme čas na prednášky alebo hádky. Lord Simon, ďakujem vám, že ste prišli. Pravdepodobne nerozumiete, prečo sme sa tu stretli tajne, keďže si zaslúžite kráľovské privítanie, no dúfala som, že by sme túto jedinečnú príležitosť mohli využiť na to, aby sme prijali ponuku, ktorú ste nám dali, keď sme sa naposledy stretli. Rozumiete, čo mám na mysli?“

„Tú ponuku si pamätám.“ Simon sa tváril vážne. „A stále platí. Ibaže za sedemnášť rokov sa toho veľa zmenilo, vaše veličenstvo.

Vtedy sme boli obaja mladší a silnejší. A váš manžel ešte žil. Potrebujeme troch dobrovoľníkov. Mňa a ešte dvoch.“

„Jednou dobrovoľníčkou budem ja a Onal súhlasila, že bude druhou.“

„S čím súhlasila?“ opýtala som sa. „O čom to hovoríte?“

„Tvoja matka chce, aby som na teba použil zaklínadlo, ktoré ti síce nezaručí bezpečie, ale zaistí, že zostaneš dlhšie nažive,“ vysvetlil Simon.

„Máme hodinu,“ prerušila ho mama. „Stihneme to?“

„Mali by sme.“

„To nemyslíte vážne! Zaklínadlo? Ved' len *hovoríť* o mágii je nebezpečné!“ zvolala som. „Ak by sa to rozchýrilo, hrozila by vám – vám všetkým – *smrť!* Tribunál...“

„... o ničom nevie.“ Onal zdvihla bradu a pozrela sa na mňa spoza okuliarov. „Okrem ľudí v tejto miestnosti nikto nič netuší. Navyše si posledná, komu by malo prekázať trochu čarovania.“

Zahryzla som si do pery. Všetky kúzla, ktoré som kedy vyslovila, som robila sama. Keby ma chytili, následky by som znášala iba ja, nikto iný. „Nestojí to za to,“ skonštatovala som. „Kvôli jednému človeku sa neoplatí riskovať.“ A už vôbec nie kvôli *mne*.

„Potrebujem kúsok látky,“ prehodil Simon. „Niečo, čo je úzko späté s Aureliou. Máš nejakú šatôčku, princezná? Obrúsok?“

„Čo poviete na toto?“ Mama prešla k stolu a zo zásuvky vytiahla hodvábný štvorec, ktorý na jednej strane lemovala strieborná výšivka. Donedávna tvoril manžetu mojich svadobných šiat. Pichlo ma pri srdci, keď som si uvedomila, že mama ho z rukáva odpárala zrejme po tom, čo som jej stokrát vytkla, že sa mi nepáči.

„To postačí.“ Látku rozprestrel pred sebou a prstom na ňu pomaly nakreslil akýsi vzor.

Premohla ma zvedavosť, preto som sa k nemu prisunula. „O aké kúzlo presne ide?“

„Zväzujúce zaklínadlo,“ odvetil a neprestal obkresľovať neviditeľný vzor. „Zviaže životy mňa, kráľovnej Genevieve a Onal s tvojím životom.“ Zachmúrené zlatisté oči nespúšťal z hodvábanej látky. „Len čo ho dokončíme, budeme našimi životmi záväzne ochraňovať ten tvoj.“

„Nerozumiem.“

„Znamená to,“ zapojila sa do rozhovoru mama, „že nebudeš môcť zomrieť, pokiaľ najskôr neumrieme my.“

Kellan sa netrpezlivo prechádzal po miestnosti. Zrejme sa tu cítil hrozne. Neznášal povery. Neveril, že som bosorka. Vlastne neveril, že bosorky vôbec existujú. Premýšľal kriticky a prakticky. Veril iba vo veci, ktoré videl a ktorých sa mohol dotknúť. V iné nie. Preto ma ohromne prekvapilo, keď sa opýtal: „Nemôžu byť tí dobrovoľníci štyria? Ak to zaklínadlo kladie cudzie životy pred život princeznej, nepôsobilo by ešte účinnejšie, keby nás bolo o jedného viac?“

„Musíme byť traja,“ odvetil Simon. „Tri je posvätné číslo. Kúzlo by sa dalo posilniť iba tým, že by sme pridali jeho násobky. Keby sa nás zozbieralo šesť – alebo ešte lepšie: deväť. Poznáš ďalších ľudí, ktorým by sme mohli zveriť také tajomstvo? Dobrovoľníkov, ktorí by zviazali svoje životy so životom Aurelie?“

„Nie,“ pokrútil hlavou Kellan a pozrel sa mi do očí. „Nikto ďalší neexistuje.“ Bola to pravda, no zabolelo ma, keď som ho to počula vysloviť nahlas. Chvíľu si ma skúmavo premeriaval, potom pokračoval: „Lenže som silný a Aureliu poznám. Je mojou povinnosťou ochraňovať ju. Nemohol by som v kúzle zaujať vaše miesto?“

„Pri čarovaní dodržiavam veľmi prísne pravidlá. Vždy musím byť súčasťou zaklínadla. Vziať inému človeku čo len kvapku

krvi je prípustné iba vtedy, ak ju dá dobrovoľne a ak krvou prispejem aj ja ako vykonávateľ kúzla. Keby to neplatilo, ochotne by som ti dovolil ma nahradiť.“ Zamyslel sa. „No ako si poznamenal, si mladý a silný.“

„Onal už má za sebou veľa rokov...“

„Chcete povedať, že som stará, nadporučík?“ ohradila sa Onal a dlhými hnedými prstami si poklopala po vetrom ošľahanom líci. „Mladý muž, možno už na tomto svete nepobudnem dlho, ale žijem pokojne. Môžem sa dožiť sto rokov – zatiaľ čo vám hrozí, že zahyniete zajtra v boji.“

„Kellan,“ dodala som zdráhavo, „veď ani neveríš v mágiu a čary.“

„Nemusí veriť,“ podotkol Simon. „Mágia existuje bez ohľadu na to, či v ňu verí alebo nie.“

„Neverím,“ priznal Kellan, „ale chcem to urobiť. Pre teba.“

„Aký je sentimentálny!“ zvolala Onal. „Fajn. Môžete zaujať moje miesto. Aj tak som za Aureliu nechcela zomrieť.“

„Zomrieť za mňa?“ Bola to taká absurdná predstava, že som sa takmer rozosmiala. „Nie, nie... To Simon nepovedal! Povedal preda, že by ste zomreli *skôr* ako ja. Takže kým ste nažive, budem žiť aj ja...“ Keď som si všimla pochmúrne výrazy na ich tvárach, od rastúceho zdesenia mi zlyhal hlas.

Simon mi potichu vysvetlil: „Ak sa zaviazeme týmto zaklínadlom a ty kedykoľvek utížiš smrteľné zranenie, niekto z nás umrie namiesto teba a jeho kvapka krvi z látky zmizne. Kúzlo ťa bude chrániť pred smrťou, kým nezahynieme všetci traja.“

Zovrelo mi hrud'. „Nechcem, aby ste za mňa umreli. Môj život nemá väčšiu hodnotu ako životy vás troch dohromady. A prečo vlastne musíme naplniť nejakú starú zmluvu? Od jej podpísania ubehlo dvesto rokov. Už na nej nikomu nezáleží!“

Ako prvá prehovorila mama. „Do kráľovstva Achleva ťa dostaneme len tak, že pôjdeš spečatiť mierovú zmluvu.“

„Renalt je môj domov. Môj ľud...“

„... ťa chce *zabiť*,“ dokončila mama.

„Keby nebolo Tribunálu,“ namietla som s trpkou pachuťou na jazyku, „nechcel by.“

Túto diskusiu sme viedli už mnoho ráz, ale nikdy k ničomu nevedla. Podľa mamy Tribunál skrátka *existuje*. Naznačovať, že by sme ho mohli rozpustiť, je také isté ako žobroniť, aby zmizla obloha alebo aby sa vyparila všetka voda z oceánov. Jednoducho čosi nemožné.

„Aj Achleva ťa potrebuje, princezná,“ povedal Simon. „Proti monarchii intrigujú mnohé sily. Kráľ Domhnall je možno urážlivý a pyšný, ale musíme ho udržať na tróne, kým žezlo nebude môcť prevziať princ. Zatiaľ sa nám darí udržať aspoň akú-takú rovnováhu. Obávam sa však, že keby sa kráľovstvo Renalt náhle rozhodlo nenaplniť dávnu zmluvu, prefíkaných vazalov by nič nezastavilo pred tým, aby rozohrali hru o korunu aj za cenu ľudských obetí.“

„V Achleve budeš v bezpečí,“ uistila ma mama. „Len ťa tam musíme dostať.“

„Daj mi ruku,“ prikázal mi Simon.

Zdráhavo som si stiahla rukavice a vystrela k nemu ruku obrátenú dlaňou hore. Na okamih sa zarazil, pohľadom preletel po hŕstke tenkých bielych jaziev, ktoré ju pretínali, a potom nožom urobil nový rez. Len čo z rany vyvrela krv, pod ruku mi položil miskú, aby ju zachytil.

„Teraz slovo po slove zopakuj, čo poviem: *moja krv, dobrovoľne daná*. Zopakuj to.“

„Myslela som si, že pri krvavej mágii netreba odriekať zaklínacie formuly.“ Preglgla som. „Teda... aspoň tak som počula.“ *Hlupaňa!*

Úkosom sa na mňa pozrel a zdvihol obočie. „Skutočne?“

Pokrčila som plecami. „Asi sú to len také reči.“ Aby som to zahovorila, rýchlo som dodala: „Moja krv, dobrovoľne daná.“

„Dobre.“ Na dľaň mi pritlačil kúsok obväzu, aby zastavil krvácanie. „Ranu ti dôkladnejšie ošetrím, hneď ako skončíme. Zatiaľ to bude musieť stačiť.“

Potom mi do ruky vložil nôž a zovrel mi okolo neho prsty. Siahol do náprsného vrecka a vybral zamatový mešec. Potiahol za šnúrky a do dlane si vysypal tri priehľadné kamene zvláštneho tvaru. „Volajú sa luneocity.“ Vystrel ruku, aby som ich lepšie videla, ale už som ich poznala. Tribunál ich nazýval kamene prízrakov. Vlastniť ich bolo také isté, ako sa priamo priznať k bosoráctvu – pravdepodobne neexistoval rýchlejší spôsob, ako si zaistiť slučku na najbližšie predstavenie na námestí.

Simon prešiel do stredu komnaty a kamene uložil na podlahu do tvaru obrovského trojuholníka. Vo vzduchu som ihneď pocítila podobný náboj, ako keď sa v lete blíži búrka. Do druhej ruky mi vložil misku s krvou a voviedol ma doprostred luneocitov. Keď som prekračovala hranice trojuholníka, kamene zažiarili na modrobielo a potom opäť zhasli. V tej chvíli sa mi pred očami rozmihotali záblesky svetla, v ušiach mi začalo bzučať. Strieborný nôž a miska mi na dotyk pripadali čoraz teplejšie. „Luneocity sú veľmi vzácne a drahocenné a možno ich nájsť iba v ložiskách pod *posvätnými líniami* – neviditeľnými cestičkami, po ktorých cválala Emyrea, keď zostúpila z nebies a cestovala po svete. V mnohých ohľadoch ich môžeme vnímať ako kryštalické pozostatky jej moci. Použijeme ich ako prizmu na zosilnenie zaklínadla a zároveň ako hranice, ktoré mágiu udržia na požadovanom mieste.“

Postavil sa k jednému vrcholu magického trojuholníka a mama s Kellanom podišli k zvyšným dvom. Bzučanie v mojich

ušiach sa zmenilo na sipivý hukot – akoby ku mne z veľkej diaľky doliehal šepot.

„Postupne prejdi ku každému z nás. Zarež nám nožom do dlaní a nakvapkaj krv do misky presne tak, ako som to urobil ja tebe.“ Potom sa otočil k mame a ku Kellanovi a povedal: „Keď vám bude brať krv, musíte povedať: *moja krv, dobrovoľne daná*.“

Všetci sme súhlasne prikývli. Prešla som dva kroky k mame. Pokojne otvorila dlaň, a keď som jej do nej zaryla ostrú čepeľ, nepohla ani brvou. Kým krv kvapkala do misky a miešala sa s mojou, predniesla: „Moja krv, dobrovoľne daná.“

Zamierila som k Simonovi. Šepkanie v mojich ušiach naberalo na sile. Vystrel ku mne dlhé prsty a ja som mu zarezala do dlane. „Moja krv, dobrovoľne daná,“ povedal odhodlane.

Tackavo som vykročila ku Kellanovi. Zorné pole mi zastierali záblesky ostrého svetla, ktoré sa zrážali a zbíehali do nejasných tvarov.

„Niečo sa deje,“ zamrmlala som.

„Balansujeme na hranici materiálnej a spektrálnej sféry,“ vysvetlil Simon. „Možno ťa zaplavia nepríjemné pocity. Premôž ich.“

Urobila som posledné kroky ku Kellanovi. Pozrel sa mi do očí. Sústredila som sa na jeho tvár a pokúšala sa ignorovať tiché syčiace hlasy, ktoré podľa všetkého nepočul nikto okrem mňa. V ich zvuku sa nieslo desivé, ponuré znamenie, z ktorého sa mi rozochveli ruky. *Aurelia*... Začula som ich šepkať moje meno. *Aurelia*...

„Aurelia.“ Kellan vystrel dlaň. Podržala som nad ňou špičku strieborného noža. „Neboj sa,“ upokojoval ma. „Smelo do toho.“

„Nie,“ zašepkala som a spustila nôž. Len čo som to urobila, tajomný šepot stíchol. „Prepáč, ale nedokážem to.“

„Musíme zaklínadlo dokončiť!“ naliehala mama. „Musíme...“

„Je neskoro,“ skonštatoval Kellan, keď sa odo mňa vzdialil a vyzrel z okna. „Stráže sa vracajú. Náš čas vypršal.“

„Odvedte ju odtiaľto, musíme upratať, skôr než sem niekto vojde a zbadá, čo sme robili. Na slučku mám príliš pekný krk!“ zastonala Onal.

„Správaj sa, akoby sa nič nestalo,“ prikázala mi mama. „Dnes večer usporiadame hostinu na privítanie lorda Simona v našom kráľovstve. Príď, Aurelia, ale až po tom, čo stráviš dlhý čas v sanktuáriu, kde budeš rozjímať nad svojimi nedostatkami. Ľudia musia vidieť, že si pokorná a pobožná. Musia vidieť, že si oddaná Empyreii. Že si normálna.“

„Takže predstieraj,“ vyhlásila Onal s úsmevom.

Keď ma Kellan vyprevádzal z komnaty, bola som taká vyčerpaná, že som im nevládala venovať ani nevraživý pohľad.

Kým zvyšok zámku pripravoval hostinu pre nášho achlevanského hosta, ja som sa utiahla do výklenku, kam si kráľovská rodina chodievala uctiť Empyreu v elegantnom súkromí. Hoci Empyrea vyžadovala od svojich veriacich život v skromnosti a jednoduchosti, zdalo sa, že sama obľubuje skôr honosnosť a veľkoleposť. Sanktuárium pokrývali hodvábné a saténové závesy so zlatou čipkou a pozdĺž bočných stien stáli mäkké zamatové kreslá. Leštené mramorové stĺpy sa dvíhali k vysokému klenutému stropu, ktorý bol vymalovaný tak, aby pripomínal nočnú oblohu. Medzi súhvezdiami veselo poletovali usmievaví cherubíni a zospodu ich prenasledovali temné, diabolské bytosti. Maľba mala symbolizovať ľudské pohnútky, mravné hore a nemravné dole, no ja som bola odjakživa presvedčená o tom, že skresľujú realitu: hriechy sú v skutočnosti prívetivé a očarujúce ako cherubíni, zatiaľ čo diabli s vycerenými zubami a hladnými očami sa až desivo podobajú na zdivočené masy, ktoré pravidelne navštevujú zhromaždenia Tribunálu.

Oveľa viac než hriechu som sa bála tých, ktorí nenávidia hriešnikov.

Zatvorila som za sebou dvere, zamkla som sa a odtiahla brokátový záves do vnútornej svätyne, v ktorej na zlatých svietnikoch horela mihotavým svetlom stovka bielych sviec. Zapálila

som svoju vlastnú a položila ju k oltáru. Klakla som si, potichu sa ospravedlnila za znesvätenie, ktoré som sa chystala spáchať, a potom som odtisla mramorový oltárny kameň a odhalila svoju tajnú skrýšu. Nadvihla som si vrchnú vrstvu sukni, aby som sa dostala k vrecku zastrčenému medzi spodničkami, a vybrala som z neho malú knihu kúzel, ktorú som si doň schovala. Pôvodne som ju plánovala dať Mabel Doylovej, ale teraz mi nezostávalo nič iné, len si ju nechať.

Previnilo som pohladila jej obal. Hneď ráno, keď Mabel neprišla na našu pravidelnú mesačnú výmenu čarodejnických kníh, som si mala uvedomiť, že sa niečo stalo. Pred jej kníhkupectvom som čakala celú večnosť, až som napokon frustrovane odišla. Netušila som, že o necelú hodinu budem sledovať, ako ju obesia na šibenici pod vežou s hodinami. Poznali sme sa len zbežne. Keďže sme si vymieňali zakázanú literatúru, snažili sme sa našu komunikáciu obmedziť na minimum. Nevedela som, že mala rodinu, a netušila som ani to, že o ňu prišla. Lenže pri pohľade na knihy, ktoré si so mnou za posledné mesiace vymenila – posadnutie duchom, nekromantia, rozhovory s mŕtvymi –, nerozumiem, ako je možné, že mi to nedošlo.

„Šikovné,“ ozval sa z tieňov za mojím chrbtom nejaký hlas. „Rúhačské a trochu bezočivé, ale šikovné.“

„Pri krvi Zakladateľa!“ zahrešila som a odskočila od oltára tak prudko, až som takmer prevrhla najbližší svietnik. „Ako ste sa sem dostali? Dvere som predsa zamkla! Určite som ich zamkla!“

Simon sa potichu zasmial a zdvihol ruku, aby mi ukázal kvapku krvi na končeku prsta. „Jedno z prvých zaklínadiel, ktoré som sa v živote naučil: ako zaistiť, aby si ťa nikto nevšimol, aj keď mu stojíš rovno pod nosom. Najskôr sa porežem a potom zaklínadlo vyslovím nahlas, aby som sa na mágiu lepšie sústredil.“

Ego invisibilia. Som neviditeľný. Nebolo ťažké ťa sledovať. Takže, ako dlho využívaš čas v sanktuáriu na štúdium...“ Siahol do oltára a vytiahol najbližší zväzok. „...jednoduchej príručky krvavých čarodejníkov na zaistenie bohatej úrody sóje fazuľovej?“ Cmukol jazykom. „Dúfam, že si na to nepremárnila ani kvapku krvi. Pravdepodobne ide o podvrh. Krvavou mágiou nemožno nič vyliečiť ani vypestovať.“

„Pre svätú Empyreu, čo vás priviedlo k presvedčeniu, že prikradnúť sa za mnou a na smrť ma vyľakať je dobrý nápad?“

„*Myslela som si, že pri krvavej mágii netreba odriekať zaklínacie formuly.* Tvoje slová. Alebo skôr slová veľkého krvavého čarodejníka Wilstina, ktorý žil v treťom storočí nášho letopočtu.“ Opäť siahol do oltára a vybral inú knihu, kožený zväzok, ktorý som zviazala stuhou, aby zožltnuté strany nevypadli z polorozpadnutej väzby. „Keď som bol ešte len učeň, tiež mi to učitelia vtíkali do hlavy. Aj oni verili, že zaklínacie formuly človeka skôr rozptýlia, než mu pomôžu. Starší čarodejníci však zastávali opačný názor. Na tajomné staroveké formuly nedali dopustiť! Domnievam sa, že práve vďaka nim pôsobilo čarovanie pred publikom oveľa strhujúcejšie. Vejúce plášte, dlhé biele brady, vyvalené oči, formuly v nezrozumiteľnom jazyku... Viem si predstaviť, že to bolo nezabudnuteľné a pôsobivé.“

„Ale dnes ste použili zaklínacie formuly,“ podotkla som nespomene.

„To je pravda. Stále ich používam. Sčasti preto, aby som si uchoval spomienku na svojich učiteľov.“ Ruka mu vyletela k riatke na krku, ale nevidela som, aký privesok na nej visí, lebo bol zastrčený za zlatou šerpou. „A sčasti preto, lebo mám pocit, že slová mi pomáhajú sústrediť sa. Moc krvavej mágie pramení z emócií: čím rýchlejšie ti bije srdce, tým rýchlejšie ti prúdi krv

v žilách. Bolesť, radosť, strach, túžba – čokoľvek, čo ti burcuje vnútro, možno využiť na zosilnenie zaklínadla. Lenže v tom zároveň spočíva problém. Poľahky sa môže stať, že sa prestaneš ovládať a mágia ťa premôže. Keď sa zameriavam na správnu výslovnosť starodávnych fráz, lepšie sa koncentrujem, zostávam nohami pevne na zemi. Čím dlhšie a častejšie budeš cvičiť, tým menej sa budeš musieť spoliehať na také veci. Mágiu začneš používať inštinktívnejšie a prirodzenejšie. Zároveň však bude nebezpečnejšia. Pripomína hrádzu na rieke – ak budeš opatrná, môžeš ju po kúskoch rozobrať a zvoliť si, ktorým smerom potečie voda, no ak si nedáš pozor, zosype sa ti na hlavu.“ Pokrútil hlavou. „Samozrejme, bez poriadneho tréningu je veľmi nebezpečné používať krvavú mágiu – a vôbec nezáleží na tom, koľko Wilstinových kníh si prečítala.“

Zahanbene som si za ucho zastrčila prameň vlasov. „Je pravda, že veľa čítam, ale... Chcem povedať... zopár kúzel som *naozaj* vyskúšala, no nikdy nič...“

Stisol pery a roztrasenú ruku mi obrátil hore dlaňou. Rukavice som si nechala v matkinej komnate. Svetlo, ktoré do sanktuária prúdilo z okien, okamžite ožiarilo desiatky drobných jaziev na mojej bledej pokožke.

„Povedz mi,“ vyzval ma, „koľko sóje fazulovej si vypestovala?“

Uškrnula som sa. „Ak mám byť úprimná, práve toto zaklínadlo som zatiaľ nemala možnosť vyskúšať.“

Zasmial sa. „Aj tak by neúčinkovalo, ale bolo by zábavné sledovať, ako sa o to snažíš. Nie, krvavá mágia ti nepomôže vypestovať sóju. Na to lepšie poslúži úplne iný druh mágie.“

„Divá mágia?“ hádala som.

„Presne tak. Vidím, že v zbierke máš aj Vitesiovo *Compendium de Magia*. Vynikajúci prehľad všetkých troch druhov mágie. Teší ma, že si si prečítala aspoň to.“

„Prečítala, od začiatku do konca. Problém je, že väčšinu strán niekto vytrhol.“

Vzal ju do rúk a prelistoval hŕstku listov, ktoré v knihe zostali. „Nehorázne,“ vzdychol. „Odstránili osemdesiat percent knihy! Je prakticky nekonzistentná a nezrozumiteľná.“

„Tak vyzerá väčšina mojich kníh. Čistky čarodejníckej literatúry vykonáva Tribunál svedomito a pravidelne. Môžem byť rada, že z nich vôbec niečo zostalo. Väčšinu vedomostí som rokmi nadobudla práve z podobných útržkov.“

Sklesnuto knihu zabuchol. „Prvá lekcia: mágia je to, čo odlišuje stromy, zvieratá, rastliny a nás od kameňov, zeme a vody... Je to iskra. Duch. Život. Nazvi ju, ako len chceš. Je to skrátka moc. Na svete sú rozšírené tri metódy, prostredníctvom ktorých ju môžeš ovládať. Prvá sa nazýva *sancti magicae*, čiže *vznešená mágia*. Čarodejníci, ktorí ju praktizujú, čerpajú moc z meditácií, modlitieb a duchovných spojení s Empyreou. Vďaka nej vidia budúcnosť, silou vôle dokážu hýbať predmetmi, niekedy majú liečiteľské schopnosti. Prv než sa vychýrená renaltská kráľovná Aren vydala do renaltskej monarchie, patrila do rádu vznešených čarodejníkov. Druhá sa nazýva *fera magicae* alebo *divá mágia*. Patria sem predovšetkým herbológia, veštenie, transfigurácia. Je to mágia prírody. Rastu. Cyklického poriadku a rovnováhy. Kráľ Achlev, po ktorom je pomenované naše kráľovstvo aj jeho hlavné mesto, Arenin brat, patril do rádu divých čarodejníkov. Posledná je *sanguinem magicae*. *Krvavá mágia*. Mágia vášne a obety. Pravdepodobne najmocnejšia a najničivejšia zo všetkých. Skôr ako sa tretí súrodenec Cael zriekol kúzol a založil Tribunál, bol veľmi významným krvavým čarodejníkom. Všetci traja boli za svojich čias nesmierne mocní. Zhromaždenie ich nazývalo *triumviri*. *Najlepší z najlepších*.“

Počúvala som ho so zatajeným dychom. Jeho zjednodušený výklad mi pomohol vyplniť medzery vo vedomostiach, ktoré som nadobudla čítaním poškodených kníh. „To som o nich nevedela.“

„Nemala si odkiaľ,“ odvetil Simon a pohľadom zachmúrene preletel po mojej útržkovitej knižnici.

„Počkajte, povedali ste *prvá* lekcia?“ opýtala som sa s nádejou v hlase. „Znamená to, že mi dáte aj druhú?“

Simon potichu zahvízdal. „Keď mi tvoja matka napísala list a požiadala ma, aby som prišiel, spomenula, že si *až nebezpečne nevšimavá k závažnosti situácie*, v ktorej sa nachádzaš. Začínam chápať, že nepreháňala.“

„Mýli sa,“ namietla som. „Veľmi dobre viem, v akom nebezpečenstve sa nachádzam.“

„A napriek tomu zbieraš čarodejnícke knihy a praktizuješ krvavú mágiu?“

Otrávene som pokrčila plecami. „Tribunál terorizuje túto krajinu – *moju* krajinu. Ak bosoráctvo považujú za zbraň, musím sa ju naučiť používať, skôr ako ju oni použijú proti mne.“ Alebo proti iným, napríklad Mabel a Hilde. Sťažka som preglgla. Myšlienky na ich smrť som spolu s pocitmi viny a smútku zhúžvala do guče a zatlačila ich do najhlbšej časti svojho srdca.

Simon zvrátil tvár. „Druhá lekcia: *bosoráctvo* je hanlivé pomenovanie. Zhromaždenie, hoci v súčasnosti už neexistuje, nikdy neschválilo jeho používanie. Slovo *bosorka* alebo *bosorák* označuje netrénovaných, nedisciplinovaných jedincov – najmä tých, ktorí úmyselne ignorujú stanovy Zhromaždenia, ktoré boli zriadené pre bezpečnosť všetkých, čarodejníkov aj nečarodejníkov.“

Zhromaždenie čarodejníkov strácalo moc dlhé roky pred tým, než napokon padlo. V tom čase som bola ešte veľmi malá, preto sa na to nepamätám, no vyrastala som na príbehoch o veľkolepých

oslavách, ktoré v Renalte vypukli, len čo sa rozšírili správy o jeho zániku. Na tú udalosť sa často spomínalo s nostalgiou, stala sa námetom veselých historiek, ktoré si ľudia vymieňali v príjemnej spoločnosti. *Kde si bol, keď si sa to dozvedel? Spomínaš si na tie ohňostroje? Ako sme celú noc tancovali v uliciach...*

Až oveľa neskôr som si uvedomila, že všetci vlastne oslavovali smrť. Smrť ľudí s magickými schopnosťami, ku ktorým patrím aj ja.

„Čo sa vlastne stalo so Zhromaždením?“ opýtala som sa. „Čo sa *skutočne* stalo?“

Simonovou tvárou preletel tieň. „To je lekcia na inokedy.“

„Takže ma naozaj budete učiť?“

„Keď si pri odriekaní kúzla vošla do trojuholníka, luneocity zažiarili. To znamená, že už si istým spôsobom spätá s mocou. Lenže učenie mágie – predovšetkým krvavej mágie – môže byť vyčerpávajúce a jej cvičenie strastiplné. Po rozpade Zhromaždenia som dlhé roky túžil odovzdať svoje vedomosti mladej generácii, no keď som naposledy prijal učňa... žiaľ, nedopadlo to dobre. Všetko, čo si dnes zažila v magickom trojuholníku, je iba *náznak* toho, čo by ťa ešte čakalo. Preto mi úprimne odpovedz: naozaj to chceš?“

„Áno,“ odvetila som. „Rozhodne áno.“

„Tak dobre. Budem ťa učiť, ale iba na skúšku a až po návrate do Achlevy. Po svadbe. Myslím si, že dovtedy bude najrozumnejšie, ak sa úplne zdržíš mágie. Tak budeme môcť začať plní energie – a zároveň nebudeš mŕtva.“

„Predpokladám, že to je dobré.“ Odmlčala som sa. „Nedáte mi lekciu o pomste? Nepoviete mi, že ako kráľovná Achlevy by som mala zabudnúť na nenávisť, ktorú k Tribunálu pociťujem?“

„Prepána, nie!“ zvolal Simon. „Tribunál je zlo. Neviem si predstaviť výnimočnejší odkaz, ktorý by po sebe mohla zanechať